

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Pelikána a soudců JUDr. Marie Mičkalové a JUDr. Aleše Juříčky ve věci výkonu rozhodnutí

oprávněné: **DENVER REALESTATE s.r.o.**, IČO 28129598
sídlem Jaurisova 515/4, 140 00 Praha
zastoupená advokátem JUDr. Davidem Řezníčkem, LL.M.
sídlem U Černé věže 66/3, 370 01 České Budějovice

proti
povinné: **A.F.**, narozená XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX

za účasti manžela povinné:
M.D.F., narozený XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupený advokátkou Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou
sídlem Na Březině 310, 664 34 Rozdrojovice

pro 459.376,80 Kč,

o odvolání oprávněné, M.D.F. proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 13. 2. 2018, č. j. 15 E 3/2015-312,

takto:

Usnesení soudu I. stupně se **ruší** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Břeclavi ze dne 13. 2. 2018, č. j. 15 E 3/2015-312 vydal usnesení, v němž byl M.D.F. označen jako manžel povinné účastníci se řízení. Výrokem I. exekuci nařízenou usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 17. 7. 2015, č. j. 15 E 3/2015-20 zastavil pro částku 87.500 Kč. Ve zbytku pak návrh M.D.F. na zastavení výkonu rozhodnutí ze dne 15. 8. 2015 zamítl. M.D.F. zavázal zaplatit oprávněné na náhradě nákladů řízení o návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí částku 25.990,80 Kč. V řízení jsou vymáhána práva ze smlouvy o úvěru uzavřené mezi povinnou a jejími rodiči M. a P. Č., pohledávka ze které byla následně postoupena oprávněné. Výkon rozhodnutí byl nařízen podle notářského zápisu sepsaného mezi oprávněnou a povinnou, a to formou prodeje nemovitostí ve společném jmění povinné a M.D.F. jako manželů zapsaných na listu vlastnictví č. 147 pro katastrální území a obec XXXXX. M.D.F., manžel povinné, navrhl zastavení exekuce s tím, že povinná si bez souhlasu a vědomí manžela nemohla vzít úvěr v dané výši, uznat svůj dluh. Tvrdil, že plnění z předmětné smlouvy o úvěru nebylo poskytnuto. Soud I. stupně v odůvodnění usnesení obsáhle konstatoval, které důkazy provedl, jaké skutečnosti z nich byly zjištěny, ať již šlo o důkazy listinami či výslechy účastníků, svědků - rodičů povinné. Vzal za prokázáno, že povinná dle kupní smlouvy ze dne 4. 7. 2010 koupila pozemek v katastrálním území XXXXX, který byl z větší části financován z úvěru poskytnutého rodiči povinné, a to v rozsahu částky 725.838 Kč. Prodejní cena tohoto pozemku pak tvořila většinu kupní ceny zaplacenou za nemovitosti v katastrálním území XXXXX, které povinná následně zakoupila. Těto skutečnosti si musí být M.D.F. vědom. Rodičům povinné byla vrácena částka 266.523,20 Kč. Soud I. stupně vyšel z toho, že je-li v exekuci vymáhán závazek povinné ze smlouvy o úvěru uzavřené

mezi ní a rodiči v roce 2010, je zapotřebí aplikovat ustanovení zákona č. 40/1964 Sb. upravující společné jmění manželů (§ 3028 zákona č. 89/2012 Sb.). Citoval ustanovení § 143 zákona č. 40/1964 Sb., které vyložil a konstatoval, že veškerá právní jednání manžela vykonávala povinná, což potvrdil i její manžel, když jeho znalost češtiny byla špatná. Povinná uzavírala (prostřednictvím svého otce) smlouvu na nemovitosti v k. ú. XXXXX, následně kupní smlouvy na nemovitosti v katastrálním území XXXXX. Následně došlo smlouvou ze dne 8. 8. 2014 ke zúžení společného jmění manželů – povinné a M.D.F.. Poté bylo společné jmění manželů rozšířeno i o nemovitosti v katastrálním území XXXXX, formou jejichž prodeje byl výkon rozhodnutí nařízen. M.D.F. byl účastníkem smlouvy o úvěru uzavřené s Českomoravskou stavební spořitelnou, a.s. i účastníkem o úvěru poskytnutého Modrou pyramidou stavební spořitelnou, a.s., svými podpisy stvrdil, že o úvěrech, jejich výši a důvodech musel vědět. Pozdější zpochybnění podpisu M.D.F. na úvěrové smlouvě uzavřené s Českomoravskou stavební spořitelnou, a.s. nepovažuje soud za důvodné. Uvedl, že ví o půjčce od stavební spořitelny s obrázkem lišky. Tato Českomoravská stavební spořitelna, a.s. pak ve svém vyjádření uvedla, že „ověření podpisu“ došlo standardním způsobem z cestovního pasu uvedeného čísla. V odůvodnění usnesení bylo citováno ustanovení § 262a o. s. ř. účinné ke dni 20. 2. 2015 (zahájení řízení). Soud I. stupně z listin předložených manželem povinné vzal za prokázáno, že dne 4. 2. 2013 uhradil matce povinné 37.500 Kč a dne 8. 2. 2013 50.000 Kč. Přijetí těchto plateb je evidováno na účtu matky povinné. Vzal za prokázáno, že těmito platbami bylo hrazeno na v exekuci vymáhaný dluh (rodičům povinné). Ve zbytku pak návrh M.D.F. shledal nedůvodným. Vyšel z toho, že uznání pohledávky přesahující 400.000 Kč není v běžných záležitostech manželů F.. Částka je natolik vysoká, že přesahuje vyřizování běžných záležitostí domácnosti. Pokud M.D.F. tvrdil, že disponoval větším množstvím peněz, nedokázal prokázat, zda jeho peníze, v jaké částce, byly použity právě na koupi dotčených nemovitostí. V exekuci vymáhanou pohledávku soud I. stupně považuje za výhradní dluh povinné, jde-li však o vydobytí dluhu, který vznikl za trvání manželství, může být nařízen výkon rozhodnutí na majetek náležející do společného jmění povinné a jejího manžela, v daném případě jejich nemovitostí v katastrálním území XXXXX. Soud I. stupně shledal nedůvodnou také námitku M.D.F., že v exekuci vymáhaná pohledávka nebyla z manželů Č. (rodičů povinné) převedena oprávněně, když nebyla zaplacená úhrada za sjednaný převod pohledávky. Soud I. stupně odkázal na ustanovení § 1879 zákona č. 89/2012 Sb. s tím, že úplata není nutnou podmínkou postoupení pohledávky. I kdyby úplata byla sjednána, k její úhradě nedošlo, neznamená to neplatnost převodu. V exekuci vymáhaná pohledávka tedy z rodičů povinné manželů Č. na oprávněnou přešla.

2. Usnesení napadla odvoláním oprávněná. Označila za nesprávný závěr soudu I. stupně, že jsou dány podmínky pro zastavení exekuce v částce 87.500 Kč. Má-li představovat součet plateb 37.500 Kč a 50.000 Kč, tyto byly použity na úhradu překlenovacího úvěru ze stavebního spoření poskytnutého Modrou pyramidou – stavební spořitelnou, a.s. na základě smlouvy o překlenovacím úvěru uzavřené mezi povinnou a M.D.F. na straně jedné a uvedenou společností na straně druhé. Tímto úvěrem byla částečně hrazena kupní cena pozemku v katastrálním území XXXXX. Pokud splátky tohoto úvěru prováděla matka povinné P. Č. a to celkem v rozsahu částky 89.741,25 Kč, tato částka jí byla uhrazena. Není tedy předmětem tohoto výkonu rozhodnutí. Pokud soud I. stupně platby realizované povinným dne 4. 2. 2013 a 8. 2. 2013 považoval za úhradu za plnění na dluh vymáhaný v tomto řízení o výkon rozhodnutí, nevypočítal se s nesouladem v datech, ke kterým měly být předmětné částky povinným poukázány a v datech, kdy měly být připsány na účet matky povinné. Pominul také uznání dluhu povinnou dne 7. 6. 2014, tedy následně poté, co měly být realizovány platby M.D.F., k nimž přihlédl. Oprávněná navrhla, aby usnesení bylo změněno tak, že návrh M.D.F. na zastavení exekuce bude zamítnut v celém rozsahu.
3. Usnesení napadl odvoláním rovněž M.D.F., dříve manžel povinné. Poukázal na vztahy mezi povinnou a K.B., nyní společníkem, jednatelem oprávněné s tím, že v době uzavření smlouvy o postoupení pohledávky mezi rodiči povinné a oprávněnou s tímto již povinná žila ve společné

domácnosti. Uvedl, že K.B. M.D.F. ublížil na zdraví, věc vyšetřuje policie. Povinné jde o to, aby si zajistila výrazně vyšší podíl při vypořádání společného jmění manželů. M.D.F. má za to, že soud I. stupně se nevypořádal s námitkou, že v exekuci vymáhaný dluh neexistuje a neexistoval. M.D.F. o dluhu nevěděl, nedal souhlas s podpisem smlouvy o úvěru, nároky z níž jsou vymáhány. Odkázal na výpovědi svědkyně P. Č., z níž mimo jiné vyplynulo, že M.D.F. disponoval značnou finanční hotovostí. Z dopisu P. Č., jímž byl proveden důkaz, vyplývá, že pohledávka nebyla rodiči povinné oprávněně postoupena. Pokud pak jde o smlouvu o postoupení pohledávky, byla-li v ní ujednána úhrada za postoupení splatná do 60 dnů od podpisu smlouvy, pokud nebyla uhrazena, nebyla naplněna sjednaná odkládací podmínka, smlouva o postoupení pohledávky tedy nenabyla účinnosti. M.D.F. navrhl, aby napadené usnesení bylo odvolacím soudem zrušeno.

4. Odvolání oprávněné a M.D.F., podaná ve lhůtách, které k učinění těchto úkonů příslušely, měla ve svém souhrnu suspenzivní a devolutivní účinky ve vztahu k celé výrokové části usnesení soudu I. stupně (§ 206, § 212, § 254 odst. 1 o. s. ř., § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb.). Odvolacímu soudu tak příslušelo přezkoumat věcnou správnost napadeného usnesení.
5. Jak vyplývá již z výše uvedeného, Okresní soud v Břeclavi usnesením ze dne 17. 7. 2015, č. j. 15 E 3/2015-20, k návrhu oprávněné nařídil výkon rozhodnutí formou prodeje nemovitostí ve společném jmění povinné a M.D.F. jako manželů na základě notářského zápisu sepsaného dne 9. 1. 2015 JUDr. Lenkou Lojdovou, notářkou v Písku, pod zn. N 7/2015, NZ 5/2015. V tomto je s odkazem na ustanovení § 71b zákona č. 358/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů deklarován závazek povinné zaplatit oprávněné částku 459.376,80 Kč z titulu smlouvy o úvěru uzavřené mezi povinnou a jejími rodiči dne 1. 3. 2010. V notářském zápisu je konstatováno, že pohledávka byla manželé Č. postoupena oprávněně smlouvou o postoupení pohledávky. Ve shodě s konstantní judikaturou nelze než uvést, že dohoda oprávněné a povinné o splnění pohledávky obsažená v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti nemá hmotněprávní povahu (viz. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004 sp. zn. 20 Cdo 1232/2004). Jde o jednu z náležitostí, kterou musí exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti obsahovat, aby byl z materiálního hlediska vykonatelný, tato dohoda však sama o sobě nemá za následek vznik, změnu nebo zánik práv nebo povinností účastníků právního vztahu. Byť je notářský zápis se svolením k vykonatelnosti titulem pro nařízení výkonu rozhodnutí, není rozhodnutím – nemá účinky, které zákon s rozhodnutím spojuje, není sám o sobě samostatným zavazovacím důvodem a ani se jím nezakládá domněnka existence dluhu v době jeho sepsání. Povinnému tak v řízení o výkon rozhodnutí přísluší obrana, že oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok. Je-li tato obrana shledána důvodnou, pak je zapotřebí exekuci zastavit podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.
6. Byť tvrzení, o něž M.D.F. opírá svůj nárok na zastavení exekuce, lze v mnoha ohledech považovat za kusá, zmiňuje-li v souvislosti s předmětnou smlouvou o úvěru „zdánlivé právní jednání“, respektive namítá-li neplatnost této smlouvy, ať již absolutní či relativní, tato argumentace nepochybně směřuje k popření v exekuci vymáhaného nároku z hlediska hmotného práva. „Neexistence“ právního úkonu – smlouvy, na kterou je v předmětném notářském zápisu odkazováno jako na skutečnost, na níž se v něm deklarovaný závazek povinné zakládá (§ 71b odst. 1 písm. c/ zákona č. 358/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů), respektive neplatnost této smlouvy, ať již absolutní nebo relativní, nemůže mít za následek jiný závěr, než ten, že na v exekuci vymáhané plnění není z hlediska hmotného práva dán nárok. Pro účely rozhodnutí o návrhu M.D.F. na zastavení exekuce tak bylo především potřeba vypořádat se s jeho argumentací zpochybňující existenci či platnost smlouvy o úvěru, která má být hmotněprávním důvodem v exekuci vymáhané pohledávky. Nelze pak než konstatovat, že tyto otázky soud I. stupně v odůvodnění svého usnesení vůbec neřeší, byť dílčím způsobem. V tomto smyslu nelze než usnesení soudu I. stupně pro nedostatky jeho důvodů považovat za nepřezkoumatelné odvolacím soudem. Odpovědí na tyto otázky nemůže být bez dalšího konstatování soudu I. stupně, že nákup pozemku v katastrálním území XXXXX z větší části financovali rodiče povinné.

7. Byť smlouva o úvěru uvedená v notářském zápise jako důvod vzniku v exekuci vymáhaného závazku, uzavřená podle ustanovení § 497 a následujících zákona č. 513/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tedy obchodního zákoníku, není kontraktem reálným (jako smlouva o půjčce podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů), je nepochybné, že pokud dle této se dlužník zavazuje vrátit peněžní prostředky, které mu dle smlouvy byly poskytnuty věřitelem, pro závěr o existenci v exekuci vymáhané pohledávky z hlediska hmotného práva může být významné tvrzení M.D.F., že plnění ze smlouvy o úvěru poskytnuto nebylo. Posouzení důvodnosti této námitky však především předpokládá doplnění tvrzení M.D.F. v tom smyslu, že rodiči povinné, k účelům uváděným oprávněnou, a rovněž i povinnou, nebyly finanční prostředky poskytnuty vůbec, či poskytnuty byly, avšak na základě jiných právních skutečností, než smlouvy o úvěru uvedené v předmětném notářském zápise jako důvod vzniku vymáhané pohledávky. Pokud M.D.F. k doplnění tvrzení o těchto skutečnostech, o něž opírá svůj návrh na zastavení exekuce, nebyl vyzván, je zapotřebí tak učinit (§ 118a odst. 1, § 254 odst. 1 o. s. ř., § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb.). Teprve případné doplnění tvrzení umožní s návrhem M.D.F. „pracovat dále“. Pro závěr o existenci v exekuci vymáhané pohledávky mohou být významná rovněž tvrzení M.D.F. o poskytnutí finančního plnění „ve prospěch“ rodičů povinné, zejména její matky. V této souvislosti je nutno uvést, že z podání povinného, ať již písemných či učiněných ústně do protokolu u jednání, případně jeho výpovědi jako účastníka řízení, není bez dalšího zřejmé, zda tvrdí, že finanční prostředky, případně v jakém rozsahu předával rodičům povinné v hotovosti, poukazoval či vkládal ve prospěch jejích účtů. Vedle toho, že je nezbytné, aby M.D.F. byl vyzván k doplnění svých tvrzení k této otázce, k tomu, plnění v jaké konkrétní výši realizoval tou kterou formou, bude rovněž nezbytné, aby byl vyzván k doplnění svých tvrzení k účelu těchto plnění, tedy za jakým účelem byly tou kterou formou realizovány platby „ve prospěch“ rodičů povinné – na co byly tyto finanční prostředky určeny, zda M.D.F. svojí vůlí vymezující účelové určení poskytnutých finančních prostředků projevil, jakou formou, kdy. Teprve upřesnění těchto tvrzení může vytvořit prostor pro posouzení potřeby provedení důkazů, jejichž provedení bylo M.D.F. navrženo podáním ze dne 31. 8. 2017 a u jednání dne 6. 10. 2017. V odůvodnění odvoláním napadeného usnesení zcela absentují závěry vztahující se k důvodům, na nichž soud I. stupně opřel závěr, že takto M.D.F. navržené důkazy nemohou či nemusí být provedeny. I z tohoto hlediska je odvoláním napadené usnesení pro nedostatky jeho důvodů nepřezkoumatelné odvolacím soudem.
8. Je-li M.D.F. zpochybnováno, že pohledávka vymáhaná v této exekuci odvíjející se od smlouvy o úvěru uzavřeném mezi povinnou a jejími rodiči byla platně postoupena oprávněné, v návaznosti na výše uvedené je zapotřebí uvést, že předpokladem posouzení této otázky je především závěr o tom, zda postoupená pohledávka existovala (viz výše). Pokud by tento předpoklad bylo možno považovat za naplněný, nelze než považovat za správný závěr soudu I. stupně, že podle ustanovení zákona č. 89/2012 Sb. by bylo nutno považovat za nevýznamné, zda dle smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 9. 12. 2014 byla postupitelům oprávněnou jako postupníkem zaplacená sjednaná úhrada za postoupení pohledávky. Splnění tohoto závazku ze smlouvy o postoupení pohledávky se dotýká toliko vztahu mezi postupitelem a postupníkem, zůstává bez vlivu na účinky této smlouvy ve vztahu k dlužníkovi – povinnému, nenásledují-li jiné – další právní skutečnosti. K argumentaci M.D.F. v odvolání je pak nutno uvést, že nelze dovodit, že uhrazení sjednané odměny za postoupení pohledávky má dle vůle účastníků smlouvy vytvářet předpoklad jejích účinků ve vztahu k dlužníkovi - jako podmínka odkládací (§ 548 zákona č. 89/2012 Sb.). Takovýto výslovný projev vůle smlouva o postoupení pohledávky neobsahuje, z jejího obsahu nelze ani výkladem dovodit, že vůlí účastníků bylo účinky této smlouvy vázat na zaplacení sjednané úhrady za postoupení pohledávky jako na podmínku odkládací. Pokud soud I. stupně učinil závěry, že pohledávka rodičů povinné „na oprávněnou přešla“, bylo nezbytné, aby se vypořádal mimo jiné s argumentací M.D.F. spočívající v odkazu na dopisy rodičů povinné a M.D.F. z dubna 2016, respektive června 2017, z jejichž obsahu má existence předmětné pohledávky za povinnou právě na straně jejích rodičů vyplývat, být deklarována poté, co měla být uzavřena smlouva o postoupení

této pohledávky oprávněné. S touto argumentací se soud I. stupně v odůvodnění svého usnesení nevypořádal.

9. Opřel-li M.D.F. svůj návrh na zastavení exekuce nařízené prodejem nemovitostí ve společném jmění manželů o tvrzení, že nedal souhlas ke smlouvě o úvěru, pohledávka, z níž je v této exekuci vymáhána s tím, že nakládání s částkou ve výši půl milionu Kč nelze považovat za běžnou finanční záležitost jejich manželství, soud I. stupně správně dovodil, že argumentace M.D.F. směřuje k popření možnosti vymoci předmětnou pohledávku prodejem nemovitostí v katastrálním území XXXXX, které mají tvořit součást společného jmění povinné a M.D.F.. M.D.F. takto uplatnil obranu podle ustanovení § 262b odst. 1 o. s. ř. ve znění zákona č. 139/2015 Sb., podle kterého je-li výkonem rozhodnutí poškozen majetek ve společném jmění manželů nebo majetek manžela povinného ve větším rozsahu, než připouští zvláštní předpis, nebo nelze-li ho výkonem rozhodnutí postihnout, může se manžel povinného domáhat v této části zastavení výkonu rozhodnutí.
10. Má-li v exekuci vymáhaný závazek vyplývat ze smlouvy o úvěru, která měla být uzavřena mezi povinnou a jejími rodiči dne 1. 3. 2010, otázku, zda k vymožení tohoto závazku lze postihnout majetek ve společném jmění povinné a M.D.F. bylo nutno posuzovat podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Podle závěrů vyjádřených v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 8. 2016 ve věci sp. zn. 20 Cdo 3416/2016, zvláštním právním předpisem uvedeným v ustanovení § 262b odst. 1 o. s. ř. ve znění zákona č. 139/2015 Sb., na jehož základě soud posoudí, zda je majetek ve společném jmění manželů nebo majetek manžela povinného poškozen ve větším rozsahu, je právní předpis, který byl účinný v době, kdy vznikl závazek povinného, který je předmětem exekuce. Soud I. stupně v odůvodnění svého usnesení toto zákonné ustanovení citoval, současně však nelze mít za to, že v odůvodnění usnesení vyjádřil závěry, které jsou právě z hlediska tohoto zákonného ustanovení pro posouzení důvodnosti návrhu M.D.F. na zastavení exekuce rozhodné.
11. Měl-li být v exekuci vymáhaný závazek založen smlouvou o úvěru uzavřenou mezi povinnou a jejími rodiči za trvání manželství povinné a M.D.F., s přihlédnutím k argumentaci povinného v návrhu na zastavení exekuce, bylo podle v odůvodnění usnesení soudu I. stupně citovaného ustanovení § 143 odst. 1 písm. b/ zákona č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů třeba posoudit, zda v daném případě jde o závazek přesahující míru přesahující míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, tedy povinné a M.D.F., který převzal jeden z nich, tedy povinná bez souhlasu druhého, tedy M.D.F.. Konkrétní, určité závěry o těchto otázkách však v odůvodnění usnesení soudu I. stupně absentují. Konstatování, že M.D.F. věděl o smlouvě o úvěru uzavřené mezi povinnou a jejími rodiči, bez dalšího neřeší otázku, zda s uzavřením této smlouvy vyslovil souhlas, či byla uzavřena bez jeho souhlasu. Obdobně pak závěry o otázce, zda předmětný závazek přesahoval míru přiměřenou majetkovým poměrům povinné a M.D.F., nevyplývá z konstatování soudu I. stupně, že „uznání pohledávky přesahující 400.000 Kč není v běžných záležitostech manželů F.“. Nelze tak než uzavřít, že usnesení soudu I. stupně nelze pro nedostatky jeho důvodů považovat za přezkoumatelné i v části, týkající se obrany M.D.F., že exekuci nelze provést postižením nemovitostí ve společném jmění manželů. Pro úplnost lze uvést, že pokud by soud I. stupně dovodil, že závazek ze smlouvy o úvěru uzavřené mezi povinnou a jejími rodiči se stal součástí společného jmění manželů, pak by bylo nezbytné posoudit otázku, zda, v jakém smyslu se tohoto závazku dotkla smlouva o zúžení společného jmění manželů povinnou a M.D.F. následně uzavřená, zda s účinky pro toto exekuční řízení.
12. Vzal-li soud I. stupně za prokázáno, že platbami prostřednictvím systému PAY-PAL ve výši 37.500 Kč dne 4. 2. 2013 a po odečtu poplatku ve výši 50.000 Kč dne 8. 2. 2013 bylo M.D.F. plněno na dluh vymáhaný v tomto řízení, nelze než uvést, že v odůvodnění usnesení absentují úvahy, na jejichž základě soud I. stupně tento závěr učinil - že takto bylo plněno právě na vymáhaný dluh. S ohledem na tvrzení účastníků, provedené důkazy, nelze pro tento závěr považovat za dostačující zjištění, že jde o finanční prostředky poukázané povinným na účet matky povinné P. Č.. Lze také zmínit „časovou nesouvislost“, pokud jde o datum poukázání jedné z plateb a její připsání na účet

P. Č., respektive další argumentaci uvedenou oprávněnou v jejím odvolání. Odvolací soud pak nemůže než odkázat na již výše uvedené závěry vztahující se k tvrzením M.D.F. o finančních plněních ve prospěch rodičů povinné, na potřebu vyzvat ho k doplnění tvrzení, v jakém rozsahu, jakou formou a za jakým účelem došlo k transferu finančních prostředků z jeho dispozice do dispozice rodičů povinné. Teprve po případném doplnění těchto tvrzení bude možno činit závěry o dalších otázkách.

13. Výše uvedená zjištění, závěry odvolacího soudu lze shrnout tak, že nepřezkoumatelnost usnesení soudu I. stupně pro nedostatky jeho důvodů, nedostatky v postupu soudu I. stupně předcházející vydání napadeného usnesení, neumožňují postupovat jinak než usnesení zrušit a věc vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení (§ 219a odst. 1 písm. a/, b/, § 221 odst. 1 písm. a/, § 254 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Brno 23. dubna 2019

JUDr. Miloš Pelikán, v.r.
předseda senátu